

האלמנה בילהה אבטיחי, המנסה, כנראה, לנסות על האמת בפרשת רצח בעלה עמי. אינה מחססת לספר דברים לאינכונים, כדי למנוע גילוי הרוצחים. היא סירבה למסור כל פרט שביכולתו לקדם את החקירה.

ישראל לווית, אגב, מכחיש בכל תוקף כאילו נתן כספים לעמי אבטיחי, או כאילו היה מעורב בצורה כלשהי במותו. כן אישר, כי בשנה האחרונה הקים מיפעל גדול לשיפוץ מגורים באשדוד, בהשקעה כבדה מאד.

טמיר אף הוא מכחיש כל קשר למותו של עמי. הוא טוען כי נסע לגרמניה שבועיים לפני מותו של עמי (עם מעצרי עיסקת משרד הביטחון, שהובילו אל עמי). הוא מאשים בכך בגלוי את הקשורים בעיסקי לווית, שולח אצבע מאשימה לעבר הדרגים הגבוהים ביותר, שאיפשרו ללווית כל השנים לקנות בחצייהנים אלפי מכרזות, ולגרוף מיליונים.

מי רצח את עמי אבטיחי? על שאלה זו תצטרך המישטרה להשיב. אולם תוך כדי חקירה היא תאלץ גם לחשוף את פרשת הגניבות בתקופת כינוסי הנכסים של אוטוקרס — גניבות השמות בכיס הקטן כל מה שאירע בחברה זו קודם שהתימוטטה.

המכתח איש המיסטורין יחנן רפיח, יועצו הכלכלי של יצחק שובינסקי והודמות שמאחרי כל מעשיו המישטרה סבורה כי הוא יודע הכל על פרשיות השוחד והעסקות של אוטוקרס.

מוסר, כי מיום מגויים בנובמבר 1971 ועד אפריל 1972, נמכרו 1800 מכוניות במחיר של 36 מיליון לירות! מאפריל ועד היום נמשכות המכירות בקצב של מאות מכוניות לשנה — הן משומשות, והן מכוניות לאחר שיפוץ. סביב לקבוע, כי מדובר במכירות בהיקף של 50 מיליון לירות. המדובר בכליירכב בשלבייגמר שונים, שהיי בי מלאי של אוטוקרס עם הפירוק, בעיקר מסוג טריומף, וכן בכליירכב מסוג דונס וכרמל, וטנדרים שהיו ברשות צה"ל ואשר צה"ל החזירם לאוטוקרס כתום שנתיים לערך.

כונסי הנכסים נהגו תחילה למכור כלי רכב מהזרזים אלה כמות שהם, ורק לאחר מכן החלו משפצים אותם על חשבונם ומכרים אותם אחרי השיפוץ במחירים גבוהים יותר. בשנים 1972 עד 1975 נמכרו מדייחדש כ-200 כליירכב באופן כזה. הן מכירות בוצעו ללא כל מיכרום, לפי הוראת הכונסים ובאישור בית המישפט. בדיקת התיקים גילתה, כי הקונה היעקרי של כליירכב היה חברה בשם מ.ל.מ. (מרכז למכוניות משומשות) בבעלות ישראל לווית, שקודם לכן עסקה במתן שירותים לרכב אוטוקרס. חברה זו רכשה ללא מיכרום כלשהם, עד אמצע שנת 1972 800 מכוניות משומשות ללא שיפוץ; מר אמצע שנת 1972 ועד אמצע שנת 1974 רכשה 450 לאמשופצות ועוד 300 משורפצות. המחירים ששילמה היו מחירייאפס. כאשר, באמצע שנת 1974, חתמה חיזה לרכישת 500 מכוניות נוספות, פנה חתנו על יצחק שובינסקי, דן ירושלמי, בעל רשת מוסכים, לבית המישפט, ומחה על החוזה התמוה. הוא הציע מייד להסיף 1000 לירות למחיר שתשלם מ.ל.מ. עבור כל מכונית. תיק בית המישפט מגלה, כי למעשה שילמה מ.ל.מ. מחיר ממוצע של

כי בעלה לא התאבד אלא מת מהתקף לב, וכי יש לה אישור רפואי על כך. היא הכחישה מכליול כל כאלו נפל או הופל מבניין, ואמרה שאינה יודעת דבר על גלוייה כלשהי. עמי סיפר לה על החקירה מייד כשחזר מן המישטרה, ואמר כי שאלו אותו שם בדבר הצ'ק שקיבל ממוסך מ.ל.מ. ביום מותו אמר לה כי הוא נוסע לקנות ספרים, והארייך יהיה בסיפרייה באוניברסיטה, שם למד אמנות. מותו היה, לגביה, הפתעה מוחלטת.

דבריה לא סתרו את דיברי האחרים, עד שלא היה מנוס מפנייה למישטרה, כדי לבקש לראות את תיק מותו ולקבוע מי של שקר. משום כך גם לא היה מנוס משיתוף המישטרה בחומר שהתגלה. שיחה קצרה עם אנשי המטה הארצי, וכן עם מרחב הירוק, שיכנעה אותם כי כדאי לבחון מחדש את פרשת מותו של אבטיחי, התברר כי פרם נעשתה בדיקה גרפולוגית של המכתב, על-מנת לקבוע אם נכתב תחת לחץ. אולם ראיתי במירעייני את הגלוייה ששלח, ותוכנה מחשיד מאד. מחשיד היה גם הממצא של הפאטולוג, כי המכה אינה מתאימה לגובה הבניין שממנו כאילו הופל, וכי זו יכולה בהחלט להיות גם מכה ממכונית.

אחרי שבדיקת התיק הוכיחה כי אשתו של עמי משקרת, משום מה, בדקתי במקום מציאת הגופה, התברר כי גגו של בניין מספר 32 ברחוב יבנה נעול כל העת, ולא ניתן לעלות אליו. הכניסה לגג הבית מיספר 30 עוברת דרך מרכזיית טלפון, שבה יושר בת מרכזנית. היא לא ראתה איש עובר שם.

עובדות אלה, יחד עם מציאותה של התגורה ליד ביתו, וכן מכוניתו שנשארה בבית, הובילה אותי למסקנה כי עמי לא נפגע ברחוב יבנה, אלא במקום אחר, וכי נלקח למרות ששיתפו עימו פעולה משך השנים. היה ברור לי כי התשובה תביא גם את הפיתרון לסוד התעשרותו הפיתאומית, וכאן צריך היה לגבור בשנות מכירת רכוש אוטוקרס עליידי הכונסים, החל מנובמבר 1972.

אחרי ששוכנעתי כי עמי נרצח, התחלתי מחפש את הסיבות לכך. היו שתי אפשרויות. האחת: אלה שחששו ממה שעלול היה לומר עליהם, והיו כל השנים ברוב עימי; השנייה, אלה החוששים מן דבריו למרות ששיתפו עימו פעולה משך השנים. היה ברור לי כי התשובה תביא גם את הפיתרון לסוד התעשרותו הפיתאומית, וכאן צריך היה לגבור בשנות מכירת רכוש אוטוקרס עליידי הכונסים, החל מנובמבר 1972.

מיליונים

בלי להתאמץ

ה תוצאות היו מדהימות. אחד הדינמיות והחשובות של כונסי הנכסים

המגלה יאיר טירנון, אשר בי מיקרה היה בחצר ביתו של עמי אבטיחי ביום מותו, הבחין כי מכוניתו של עמי חונה ליד הבית, וכי בחצר הבית מוטלת חגורת מיכנסיו של עמי.

הדמות המסתורית

שלמה טמיר, דמות מפתח בפרשת כינוסי הנכסים של אוטוקרס ומותו של עמי אבטיחי, טוען כי נסע לגרמניה כשבועיים לפני מיקרה המוות. הוא שוהה עתה בביקור קצר בישראל.

מכירה בתשלום, הצליח למכור את כל המכוניות תוך שנה.

במקביל נכנס לעיסקה נוספת. התקשר עם ערבי בשם בילאל, תושב רמאללה, מומחה למנועי מרצדס ועם מכוני בשם אמיל, בילאל ואמיל שכרו מן הכונסים את מוסך לילנד ביהוד. טמיר שיכנע את הכונסים, כי במקום למכור רכב לאישור פץ, כפי שדרש אבטיחי, מוטב לשפץ לבד ולמכור יותר ביוקר. הכונסים שוכנעו, וחלק מן הרכב הופנה לשיפוץ במוסך של טמיר ושותפיו ביהוד. זמן קצר לאחר מכן נמכר מוסך לילנד ביהוד, וטמיר עם שני שותפיו הקימו שותפות חדשה עם ארנסט עבאדה, לשעבר גיורר אוטוקרס ובתקופת הכונסים האחראי למחלקת הן שיפוץ. יחד פתחו מוסך בקריית אריה בפתח תקווה, והחלו מפנים לשם רכב של הכונסים שחזר מצה"ל.

נפתחה מילהמה גלוייה בין אבטיחי, שדאג ללווית ולמוסכיו, לבין טמיר שדאג למוסך בקריית אריה, בו היה שותף. אבי טמיר האשים את טמיר באחריות לגניבות מן המוסך ביהוד, וכן בשותפות במוסך בקריית אריה. לטמיר (לפי דבריו בשיחה עם עמי עתה, בביקורו בישראל), לא היו כל הוכחות בדבר הקשר בין אבטיחי ללווית, ומשום כך הוכרח להתפטר. מייד עם התפטרותו מכר גם עבאדה את חלקו, והמוסך נשאר בידי אמיל ושותף חדש בשם אתרון דביר, והוא נקרא עתה מוסך עתיד.

מי רצח

את עמי?

טמיר עבד בשבי כונסי הנכסים, בעבר, בפירוקים רבים, הועסק על ידי גם בפרשת אוטוקרס. הם הטילו עליו למכור כ-1000 מכוניות טריומף 1300, שנמצאו במלאי עם תפיסת המישטרה. טמיר פתח משרדי מכירה ברחוב רמח"ל בתל-אביב, ובעזרת מימון נדיב שאישר